

Izhaja

vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista »Mir«
v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 11. do 12. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure
popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni
strani lista napišejo, druga
stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor
priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne
sprejmejo.

MIR

Glasilu koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 4—
» Nemčijo . . . » 5—
» ostalo inozemstvo . . » 6—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 10 h.

Za oglašila se plačuje po 10 h, med
besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat;
minimum 24 cm². — Za poslano se
plačuje po 15 h, za parte, zahvale in
izjave po 20 h za 1 cm². — Za male
oglasitve se plačuje po 4 h, debelo tiskano
6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h.
Za izvestilo pri upravištvu 40 h posebej.
Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov:
Upravištvo lista »Mir« v Celovec,
Vetrinjsko obmestje št. 26.
Poštnohranilnični račun št. 96.232.

Leto XXXVII.

Celovec, 4. januarja 1918.

Št. 1.

Novo življenje.

Jugoslovanom se bližajo lepši časi. Naše vlade nam jih nikdar niso privoščile; sedaj, ko vidimo na obzorju vzhajati zarjo narodne svobode, napenja vlada vse sile, da bi obdržala staro stanje: Jugoslovani naj bi še naprej delali tlako Nemcem in Madjarom. Da bi nas mogla še naprej imeti zvezane na rokah in nogah, si prizadeva, v naše vrste zasejati razdor. Dobila je med Hrvati in nami peščico ljudi, ki so ji na razpolago. Med Slovenci dr. Šusteršič s svojim priveskom opravlja vladne posle. Navidezno skrajno radikalen in navdušen za deklaracijo Jugoslovanskega kluba, je izskočil iz kluba in poizkusil razbiti Slov. ljudsko stranko na Kranjskem. Na shodu, na katerega je sklical svoje osebne oboževalce, so sklenili, da se razdruži S. L. S., in ustanovili so novo »Slov. kmečko stranko«. Pristaši S. L. S. na Kranjskem so pa politično zreli in svojemu bivšemu načelniku niso šli na limanice. Od 52 odbornikov, ki so jih izvolili na dotičnem shodu v nebodigatreba novo stranko, jih polovica o kaki novi, »Slov. kmečki stranki« noče ničesar slišati. Sledili jim bodo še ostali.

V četrtek, 27. decembra m. l., pa so se sešli v Ljubljani pristaši S. L. S. in na najsijajnejši način na velikanskem shodu izjavili, da **S. L. S. živi** in seve zavoljo tega ni nehala živeti, ako je uskočil njen načelnik in zapustil njen prapor. Dr. Šusteršič in njegov privesek seveda niso še stranka. Shod se je vršil v veliki dvorani hotela »Union«. Došlo je do 1000 zaupnih mož iz cele kranjske dežele, kljub sneženim zametom in burji, kljub slabim železniškim zvezam.

Na shodu so bili izkušeni veterani stranke in so dr. Šusteršičevo politiko obsodili, kakor na Slovenskem dosedaj še noben politik ni bil od naroda obsojen.

Shod je otvoril prelat Kalan. Pomenljiv dogodek! 20 let, odkar je vodil kranjsko politiko in zavajal slovensko politiko dr. Šusteršič, se o prelatsu Kalanu v politični javnosti ni mnogo slišalo. Ko pa je dr. Šusteršič staroslavno lastno stranko hotel uničiti, je stopil na plan preizkušeni veteran prelat Kalan. Častitljivi mož je kljub bolehnosti nastopil z mladeniško silo in močjo, kakor bi je v njem ne bili več pričakovali. Ko se je pojavil na odru, je polna dvorana kot en mož zaorila: »Živio naš predsednik!« V svojem

govoru je v čudovito prizanesljivih, pa najodločnejših besedah pojasnil razkol v stranki in obsodil postopanje drja. Šusteršiča. Viharno odobravanje se je po dvorani dvignilo, ko je izjavil: »Zakaj smo danes prišli? Prišli smo zato, da izjavimo: Stara, zaslug polna S. L. S. živi!« Ko je omenil kneza in škofa drja. Jegliča, so zborovalci priredili burne ovacije. Ko je omenil Jugoslovanski klub, so zborovalci priredili navzočemu klubovemu načelniku burne ovacije; kljub temu, da se je branil, so ga dvignili na rame.

Prelat Kalan je predlagal, da se odpošlje cesarju udanostna izjava, kar je bilo z vihnim odobravanjem sprejeto, enako tudi udanostna izjava ljubljanskemu škofu.

K besedi se je oglasil župnik in pisatelj Finžgar in je predlagal resolucijo, da zbor zaupnikov S. L. S. kot vrhovna oblast v vseh zadevah stranke izjavlja: 1. da obsoja poizkus razdružitve stranke, 2. ugotavlja, da S. L. S. prej kakor slej obstoji. — Resolucija je bila, kakor vse druge resolucije, soglasno sprejeta.

Zaupnica Jugoslovanskemu klubu.

O državnem zboru je poročal posl. Jare. Opisal je žalostni jubilej dualizma, ki daje Nemcem in Madjarom premoč nad drugimi narodi, povzroča pri nas glad, Madjarom pa nudi izobilje. Opiše žalostno dobo Stürgkhovega sistema in preganjanj Slovencev. Niti poslanci niso bili varni; tovariš Grafenauer je bil obsojen. (Burne ovacije Grafenauerju.) Govornik poroča o žalostnem poglavju v vojni, o begunskem vprašanju in o nastopanju drja. Šusteršiča.

Prof. Bogumil Remec je predlagal resolucijo: Zbor zaupnikov S. L. S. 1. radostno pozdravlja ustanovitev Jugoslovanskega kluba; 2. odobrava, da so naši poslanci S. L. S. v delegacije poslali načelnika Jugoslovanskega kluba; 3. obsoja izstop poslancev drja. Šusteršiča in Jakliča. (Dolgotrajno odobravanje.)

Za deklaracijo.

Predsednik vitez Pogačnik je dal besedo posl. drju. Lovru Pogačniku, ki je v vznesenih besedah med velikanskim navdušenjem govoril o deklaraciji Jugoslovanskega kluba z dne 30. maja 1917. Dolgotrajno odobravanje so vzbudile besede: Zavedli smo se, da smo Jugoslovani en rod, ena kri, sinovi ene matere in enega očeta. Doba

splošne vojne dolžnosti, splošnega glada in gorja mora pomesti tudi s privilegiji narodov. Mučenstvo zmaguje. — Z velikim odobravanjem je bila nato sprejeta resolucija dekana drja. Kržišnika za deklaracijo.

Stališče stranke je nato označil župnik Val. Zabret.

Obsojen »Domoljub«.

Župnik Finžgar je govoril o stališču, ki ga je zavzel »Domoljub« v jugoslovanskem vprašanju: Imamo političen list »Domoljub«, ki ga bere morda 30.000 ljudi. In ta list molči kot riba v vodi o najvažnejših vprašanjih našega naroda. Pa bo kdo rekel, saj je poročal. Je, pa tako, da je rekel, to je votlo grmenje. To je pohujšanje na narodnem polju, da ga ni enakega. Učimo se od drugih narodov, kako se morajo ljudje narodno vzgojevati. Ob burnem odobravanju je bila sprejeta resolucija, da pozivajo zbrani zaupniki uredništvo tega lista, naj mu to smer opusti, sicer bi mu morali odtegniti svoje zaupanje in pomoč.

Nezaupnica.

Župnik Bajc predlaga resolucijo: Zbor zaupnikov poziva državne, oziroma deželne poslance dr. Šusteršiča, Jakliča, dr. Lampeta, dr. Pegana in dr. Zajca kot glavne krivce, ki so poskušali razbiti S. L. S. in so se z vstopom v drugo stranko izključili iz S. L. S., da takoj odlože vse od stranke sprejete državno-, oziroma deželnozborske mandate. (Dolgotrajno odobravanje.)

Volitev začasnega načelstva.

Za načelnika S. L. S. je bil izvoljen prelat Kalan; za podnačelnike dr. Lovro Pogačnik, posestnik Janez Novak, dež. posl. Kobi, posestnik Ivan Štrcin, obrtni svetnik Ogrin, poslanec Gostinčar. Na predlog drja. Ježa se poverijo do prihodnjega zbora zaupnikov vsi posli začasnemu načelstvu, ki se mu tudi naroči, da naj izdela nov pravilnik po načelih pravičnosti do vseh slojev, za blaginjo ljudstva na katoliškem, narodnem in demokratičnem temelju ter ga predloži prihodnjemu zboru zaupnikov.

Dr. Korošec,

burno pozdravljen, pozdravi shod zaupnikov kot odposlanec štajerskih Slovencev. Še nikdar ni sledilo našemu potu na Kranjsko toliko src s

Podlistek.

Domotožje.

(Spisal M.)

Misli moje, kam blodite
u to tamno noč . . .

Poznate jih, noči brez spanja, polne nemira in koprnenja, dušne bridkosti in silnih sanj? Noči, ko se spanec po vseh kotih lovi, a človeka ne objame, ampak reži se mu kot zloben demon? One noči, ko se človeku prikazuje slika za sliko iz preteklosti in fantazija riše pred duševnimi očmi prihodnost? Ko srce trepeče v neznanem nemiru, upa in strahu polno? Poznate te noči?

V eni takih noči me je objelo domotožje . . .

Sprva nalahno in potihoma so se prikradli spomini mladostnih let: Nekje tam daleč se je oglašil zvon; izprva nalahno in boječe, a vedno silneje je donela njegova vsevečna pesem. Mrak se je zgrinjal na zemljo in prve zvezde so se vžigale na nebu. Vse naokrog mi je bilo tako znano: ljudje, prihajajoči od dela domov, trudni, želeči počitka . . . Hiše, napol skrite v temi, ozke, vijugaste ulice, kostanji ob cesti . . . Vse, kakor za časa mladostnih let! Tako natančno in razločno se je razgrinjala bela cesta pred menoj, da sem videl visoke topole v daljavi, ki so pod lahničnim vetričem pripogibali svoje vršiče . . .

Stopil sem na belo cesto, solnce je že stalo na ravniku, zavil po bregu navzdol in se bližal deroči Savi. Valovi v globini so drveli preko skal, lizali prod na bregu in šumeli svojo vsevečno pesem . . .

Domovina! . . .

Kako se je srce krčevito stiskalo, ko je duševno oko gledalo te znane kraje, ko so mladostni spomini z elementarno silo vrel na dan! Duh preplava silne daljave, preskoči globoke prepade, da si odpočije ob spomenikih mladostnih let . . . To je vse, kar rešimo izza časa mladosti: Da si od svetovnega trušča in hrupa otrpnelo srce ogrejemo ob spominih, ki nas nikdar ne zapuste . . .

Domotožje je danes svetovna bol. Ta bol razjeda srca stotisočev, raztresenih po vseh delih sveta, kljuje v možganih ter jim v neodoljivem koprnenju poraja domače kraje liki fata morgana pred duševne oči . . .

Kdo vé,
kragnlja pregnati, ki kljuje srce,
od zore do mraka,
od mraka do dne?

V bojnem trušču, v temnih nočeh, na samotni straži jim misli hite tja preko širne ravani v domovino . . . Tam utripajo čuteča srca za nje, štejejo tedne in dneve, ki se zgrinjajo v večnost, a dragih ni! Ni jih, mogočni valovi so jih od-

nesli, ti valovi naraščajo, besnijo in vse pritegnejo v svojo mogočno oblast . . .

Razumete koprnenje stotisočev, ki jim ta bol razjeda srca? Razumete hrepenenje, ki jih vleče nazaj, v dragi dom? Mrzla tujina jih objemlje s svojimi koščenimi rokami, jim ubija duha in njih moči. To so oni stotisoči, ki so šli skozi vrata velikega trpljenja in ki se hrepenče ozirajo, kdaj jim vzide solnce odrešenja. V tistih nočeh jim solze porosé lica, solze domotožja, kojih sramovati se ni treba trdim možakom. V njih bol se vglobite, poslušajte njih utripajoča srca, njih glas, ki tiho šepče:

Domovina! . . .

In sedaj, ko stopamo v novo leto, s podvojeno silo čutimo to bol. Vidimo se vrsteti grob za grobom, v katerih počivajo oni, katerim ni bilo usojeno počivati v domači grudi. Kakor naša so i njihova srca hrepenela po domu, a nemila usoda jim je v tujini postlala večno postelj. Morda jim je v zadnjem trenutku koprnelo srce domotožja, in morda vočigled preteči smrti se jim je porajala želja, počivati v domači grudi . . . Saj

mogla umreti ni stara Sibila,
dok' so prinesli ji z doma prsti.

Kdaj pride oni veliki dan odrešenja . . . ?

svojo vero in navdušenjem kakor danes, ko obhajate prerojenje S. L. S. Od štajerskih Slovencev nikdo ni premišljal niti trenutka, kam naj stopi. Moje veselje je danes tem večje, ker vemo, da ste sicer nekoliko glav izgubili, da ste pa postali vsled tega enotnejši, nam bližji in zato tudi milejši. Vemo, da dobi prva beseda, ki stoji v naslovu naše stranke, sedaj velik pomen.

Zastopnik koroških Slovencev.

Urednik Smodej: Mili bratje! Tudi koroški Slovenci smo, kakor naši predragi štajerski bratje, ki so z nami stali vedno ramo ob rami, prihajali ob vseh velikih slavnostnih priložnostih v belo Ljubljano, naravno središče Slovenije. A ne zamerite mi, da se dotaknem danes tudi nemile strune. Tudi Korošci smo prinesli vedno svoj delež k slavnostim; kako je n. pr. govoril na zadnjem katoliškem shodu naš prvobornik! Prihajali smo na vaše slavnosti, se napili tu narodnega navdušenja, veselja do dela in upanja na boljšo bodočnost, a po vsaki slavnosti smo imeli tudi — slavnostnega mačka... Kajti občutili smo na lastni koži, da so bile tiste lepe besede gotovih govornikov izgovorjene le kot fraze, brez resne misli in brez namena, izvajati tudi konsekvence. Slovenci na Koroškem smo še mlado deblo našega rodu, ki še ni izživel, ne še poginilo tistih korenin, ki jih lahko požene. Nas življenje še čaka, zato ne maramo umreti, ampak hočemo živeti. Leta 1906. se je začela odločati naša usoda. Dobro smo se tedaj zavedali, da gre za naše življenje pri volilni reformi. Klicali smo na pomoč, a takratno vodstvo S. L. S. nas je pustilo na cedilu. Na naše pritožbe se nam je pretilo s šibo, če ne umolkne. Danes imamo zadoščenje, da je šiba zamahnila po tistem, ki je ž njo grozil nam. Kako hud boj bojujemo koroški Slovenci, o tem nima pojma, kdor ga ni sam poskusil. Pride naj pa le za pol leta med nas in vedel bo, kaj je naša borba. Lepe besede smo slišali pri ustanovitvi Vseslovenske ljudske stranke in bili smo jih iz srca veseli. Toda dejanja, ki so jim sledila, so bila drugačna. V besedah so bili Vseslovenci, v dejanju pa se je pela tukaj pesem „Zadovoljnega Kranjca“.

Dvojen absolutizem smo doživeli v tej vojski Na Dunaju je vladal absolutizem grofa Stürgkha; ta absolutizem je gonil naše najboljši, najbolj verne, najbolj narodne duhovnike s Koroškega v ječo, je preganjal najbolj značajne može. Opljuvani, tepeni, suvani, zaničevani so sedeli naši duhovniki v ječah. A tisti osebn prijatelj Stürgkhov, ki je bil kot predsednik V. L. S. poklican, da nas brani, se ni zganil. Jaz ga danes kličem na odgovor! Predragi! Zavedajte se, govorim tukaj premišljeno.

Stürgkhov sistem na Dunaju je aretiral, Stürgkhov sistem v Ljubljani pa denunciral. (Viharno ogorčenje).

Sedaj vam bo pa umljivo zadržanje koroških Slovencev, umljivo pisanje naših listov; sedaj vidite, kako prav smo imeli, da smo posvetili prvi v ta neznosni smrad, v to temo, ki je vladala med vami, da smo se uprli terorizmu, ki je tlačil nas vse. Današnji shod nam zato daje zadoščenje in budi upe, ki nas ne bodo varali. Zakaj, stranka je očiščena. Ne bom govoril o tisti mali četi kranjskih duhovnikov, ki še danes ne umevajo pomena narodne misli za ohranitev katoliške vere med nami. Zavedati se moramo, da je nemški protestant tisti, ki stoji za nami in nas hoče narodno in versko uničiti. Ne pozabimo, da se tisti, ki se bori za našo narodno stvar, bori za katoliško cerkev. Očiščen je generalni štab, vrhovno armadno poveljstvo naše stranke na Kranjskem. Naroda ni prav nič treba izčistiti, treba mu je le pokazati pravo pot. Zato mi ne boste zamerili, če povem svoja in tovarišev čustva, ko se je začelo pri vas čiščenje. Vi ste povešali glave, mi smo jih dvigali, zavedajoči se, da si le tako zavarujemo bodočnost. Sedaj se nam ni bati, da bi se to, kar se tukaj govori, tudi ne izvršilo.

O dvojnem radikalizmu smo brali v zadnjem času. Strašno radikalna je „Resnica“. A iz istih krogov je izšel članek v „Reichsposti“, da je Šusteršič zato izstopil iz Jugoslovanskega kluba, ker je proti deklaraciji. En radikalizem je za volilce, eden pa za vladu, katero bodo še naprej molzli. Mi smo drugačni značaji; boj nas je izbistril in resnico povemo povsod, kjer moremo.

V kakšnih razmerah živimo, to kaže naš molk še sedaj na Koroškem. Ta molk vpije po svobodi, a mora vpiti še danes med štirimi stenami. Bodite nam bratje v resnici, v srcu in dejanju, in potem smo prepričani, da bomo prišli v meje naše bodoče Jugoslavije, ki je tako pristrčno ne bo pozdravil na celem jugu nihče kakor mi. (Viharno odobravanje).

V znamenju splošnega miru.

Mirovna pogajanja so se začela v Brestu Litovskem 22. decembra 1917 in so bila prekinjena 28. decembra dopoldne do 4. januarja, da se tudi druge vojujoče se države pridružio pogajanjem. Rusi so torej začeli pogajanja v znamenju splošnega miru.

Ako bi druge države ne bile voljne začeti pogajanja za mir, bi ruska boljševiška vlada sklenila poseben mir, kljub temu, da je vsa ruska javnost za splošen in ne za poseben mir. Pri pogajanjih so se naši diplomati z Rusi v več točkah sporazumeli, ker so Rusi popustili. Zedinili so se v tem, da se sklene mir brez aneksij, to je, da se nobeno v vojni zasedeno sovražno ozemlje ne obdrži, ampak se vrne nazaj dotični državi. Centralne države so pripravljene obnoviti Srbijo in Črno goro, Belgijo in Romunijo. Glede odpoklica čet pa so se postavile na stališče, da mora to določiti šele mirovna pogodba sama in da se pred sklenjenim mirom čete ne odpokličejo.

Nasprotujejo si pa boljševiki in naša vlada glede samoodločbe narodov in varstva narodnih manjšin. Zastopniki ruske vlade zahtevajo, da se mora dati vsem narodom pravica, da si volijo in določijo sami svojo bodočnost, h kateri državi da hočejo spadati, oziroma ali hočejo imeti samostojno državo; za ozemlja z narodno mešanim prebivalstvom pa zahtevajo, da pravice manjšin določijo vse države na svetu. To velja predvsem za Poljake, Čehe, Jugoslovane in za vprašanje o Alzaciji-Lotarinški. Centralne države, to je Nemčija in Avstro-Ogrska, pa priznavate tako rešitev pač za ruske Poljake, torej za Rusijo, ne pa tudi zase, češ da naj ta notranja vprašanja reši država sama ustavnim potom.

S tem se je naš zunanji minister grof Czerin postavil v nasprotstvo z izjavami avstrijskih slovenskih poslancev z dne 30. majnika 1917 v državnem zboru, pa tudi v nasprotje z najnovejšo diplomatično zgodovino monarhije; saj je naš zunanji minister v pogajanjih z Italijo l. 1915. priznal Italijanom pravico ne le, da smejo Italijani o bodočnosti avstrijskih Italijanov sami odločati, ampak tudi pravico, da se sme Italija vmešavati v notranje zadeve naše države. Vrhtega pa je pravica narodov do samoodločbe glavni predpogoj za trajen mir; če se narodom ne da ta pravica, bo tudi vbodoče svetovni mir vedno v nevarnosti.

Boljševiki nadalje odklanjajo vsako povračilo vojnih stroškov, centralne države pa odklanjajo tudi povračilo za vojne poškodbe, ki so bile napravljene na tujem ozemlju. Rusi tudi niso zahtevali razoroženja po vojni, oziroma da se odpravi vojaštvo, kar je svoj čas predlagal papež Benedikt XV.

Angleži pripravljani za pogajanje?

„Frankfurter Ztg.“ piše, da se mir hitreje bliža, kakor ljudje mislijo. Splošen mir je mogoč, ako bodo zapadne države (Angleška in Francoska) voljne, postaviti se na stališče, da imajo narodi pravico do samoodločbe. Manchester Guardian poroča od 1. t. m., da angleška vlada smatra od Avstro-Ogrske in Nemčije po Rusiji ponudene mirovne pogoje za rešen korak in da ima trden namen, dati trden in premišljen odgovor, kakor hitro bodo pogoji oficijelno postavljeni.

Prav nič ne dvomimo, da je mir celo v najbližjem času mogoč, ako se naš zunanji minister postavi na stališče avstrijskih Slovanov in prizna narodom pravico, da v svoji bodočnosti sami odločujejo. Avstrijski Slovani ne zahtevajo te pravice, ker jo tudi Wilson in Rusi zahtevajo, ampak ker je to naravna pravica narodov in je to končno naši monarhiji le v korist. Nemci in Madjari se branijo, četudi v škodo monarhije, proti temu le, ker bi še naprej radi vladali nad drugimi narodi monarhije in jih izkoriščali.

Kako je z vojno.

Na italijanskem gorovju zapadno od Piave so se zadnje tedne vršili zelo krvavi boji. Zadnje dni so Italijani napadali naše postojanke na Monte Tomba. Ker niso imeli uspeha, so šli 30. m. m. v boj Francozi, ki se jim je posrečilo, zasesti posamezne zakope prve črte. Napad so pripravili s težko artiljerijo in minami. Naši so napravili protinapad. Zdi se, da se je na italijanskem bojišču začel boj v zakopih in ni pričakovati nadaljevanja naše ofenzive v večjem obsegu. — Na francoski fronti in v Macedoniji se vršijo živahnejši artiljerijski boji.

Grška namerava splošno mobilizacijo.

Na Ruskem izgubljuje boljševiki svojo moč, le v Petrogradu, Moskvi in okolici so gospodarji položaja. Kaledinove in Kerenjskega čete so v južni Rusiji porazile boljševiške čete, ki so se

vdale. Boljševiki hočejo hitro skleniti mir, ker le tako se morejo zdržati. Ukrajinska Rada ima v južni Rusiji vso moč, je nasprotnica boljševikov, splošnemu miru pa naklonjena.

Pismo slovenskega dekleta iz Spod. Koroškega.

Gospod urednik, prosim, da natisnite sledeče vrste od slovenskega kmetskega dekleta, ki sem bila priča tegale prizora: Dne 23. novembra je pisala slovenska posestnica nakupovalcu živine na Prevalje, g. Geisbergerju, ekspresno dopisnico, da naj takoj pride po tele, ker je krava obolela in mora tele takoj oddati. Dne 7. dec. torej po 14 dneh pride nakupovalec živine k dotični posestnici ter začne kričati, da zakaj se mu je slovenski pisalo, da že cel teden išče teleta po hribih in dolinah. Posestnica mu je odločno rekla, da v Avstriji se menda kakemu nakupovalcu živine že še sme slovensko pisati in da še cesar zna in govori slovensko, in če ne zna Geisberger slovensko, naj gre v Deutschland, sem med Slovence pa naj pride živino nakupovat Slovenec ali vsaj tak nakupovalec, ki zna slovensko; saj niso slovenski kmetje radi nakupovalca živine tukaj, ampak nakupovalec zaradi slovenskih kmetov. Zato mora nakupovalec isti jezik znati, ki ga slovenski Korošci govorijo. G. nakupovalec se je razjezil in sirovo izjavil, da je slovensko pisano karto iztrgal in proč vrget. Slovenska posestnica mu je nato povedala, da ako mu kruh in služba (radi katere je najbrž od vojaščne oproščen), ni preslaba, mu tudi slovenski jezik ne sme biti. — Naš jezik in nas koroške Slovence, ki nas je 120.000 samo na Koroškem, se zatira in zaničuje tudi na kolodvorih, na vlakih, pri c. k. sodnijah, na c. k. davkarijah, na c. k. poštah, na c. k. okr. glavarstvu, v šolah, na občini, pri deželni vladi, deželnem odboru, pri finančnih, vojaških in civilnih in sploh vseh oblastih, da bi koroški Slovenec skoraj moral reči kot je leta 1156 slovenski vojskovodja Pribislav Adelburški v Ljubeku (Lubeck) proti škofu Geroldu rekel: Naši gospodarji divjajo zoper nas s tako strogo stjo, da se nam zdi smrt boljša kot življenje. In mi koroški Slovenci pravimo: nemške c. k. oblasti in renegati (narodni odpadniki) ter nemški Volksratovci delajo tako proti nam, da temu mora biti enkrat konec! Visoke davke plačevati, živino in živež dajati, naše sine in brate v vojsko pošiljati in mi ki smo doma ostali, pa nemški sužnji biti, to ne gre več. Preveč smo zdaj trpeli tukaj in na frontah zato hočemo imeti tudi mi svoje pravice! Tudi koroški Slovenci hočemo živeti kot svobodni državljani, da ne bomo dobri samo za kri prelivati (pisateljici teh vrst sta padla dva brata na bojišču) in davke plačevati in živež dajati, ampak da se bo tudi naš jezik spoštoval. To pa v stari naši koroški deželi nikoli ne bo, zato hočemo tudi koroški Slovenci spadati k bodoči Jugoslovanski državi, ki bo pod pokroviteljstvom našega ljubega, pravičnega, vse narode ljubečega cesarja Karla. Živela Jugoslavija, živel naš cesar Karel I!

Slovensko kmetsko dekle.

Dnevne vesti.

Visoko odlikovanje. Cesar je podelil podpredsedniku poslanske zbornice vitezu Pogačniku red železne krone II. razreda z vojnim okraskom.

Občni zbor Vseslovenske ljudske stranke. Po zaključenem shodu zaupnikov „S. L. S.“ na Kranjskem se je 27. decembr 1917 vršil občni zbor „V. L. S.“ Med viharnim odobravanjem zastopnikov iz vseh slovenskih dežel je bil za načelnika izvoljen dr. Anton Korošec. V centralno vodstvo spadajo tudi vsi državni in deželni poslanci. V centralni izvršilni odbor so bili soglasno itvoljeni iz Kranjskega prelat Kalan, posesnik Ivan Broda, urednik Mihael Moškerc, svetnik Jernej Ložar, prof. Bogumil Remec; iz Štajerske dr. Hohnjec, posl. Pišek, dr. Korošec; iz Goriške dr. Gregorčič, Fon, dr. Breclj; iz Koroške Grafenauer, Smodej; iz Trsta Anton Čok. Po občnem zboru je imel centralni izvršilni odbor sejo in se je takole konstituiral: Predsednik dr. Korošec, podpredsednik vitez Pogačnik, Josip Fon, Grafenauer; tajnik Bog. Remec. Odbor je sklenil, da stopi v dogovor z vsemi strankami, ki stojé na stališču jugoslovanske deklaracije gledé ustanovitve Narodnega sveta.

Prebranje letnika 1900. Prebranje letnika 1900 se namerava izvršiti v času od 14. do 28. januarja 1918. Pripadniki tega letnika se torej morajo zglasiti od 2. do 9. januarja 1918. Na Ogrskem se to prebranje vrši meseca januarja.

Smrtna kosa. Dne 27. 12. 1917 je umrla v Celovcu učiteljeva žena Ana Dünhofen. Pred poldrugim mesecem je pokopala 17letno hčerko.

Našim p. n. naročnikom.

Vse cenjene naročnike prosimo, da nam ostanejo zvesti tudi v letu 1918. Koroški Slovenci, zavzemite se za svoje glasilo kar najbolj mogoče!

Z naročnino zaostale naročnike vljudno prosimo, da storijo svojo dolžnost brez odlašanja. List nas stane mnogo denarja in se morajo stroški zanj redno plačevati.

Prijazno opozorimo, da je treba naročnino plačati **vnaprej**. Prosimo, da se pri vplačilih zapiše na položnico ali nakaznico tudi tista številka, ki je tiskana v zgornjem kotu naslovnice pasice, da vemo, za katerega naročnika je namenjena poslana naročnina. Ta številka nam pri vknjiženju poslanega denarja delo zelo olajša ter izključi vsako pomoto. Pri preselitvah ali premestitvah naj se naznani poleg novega naslova tudi stari naslov, da ne bi pošiljali lista pomotoma na dva kraja: na nov in na star naslov.

Kdor list nanovo naroči, naj posebno zapiše, da je **nov** naročnik.

Uredništvo in upravištvo „Mira“.

Celovška električna je zvišala ceno listkom za mestno progno od 16 na 20 vinarjev.

Samomor. Dne 29. decembra 1917 so potegnili iz Vrbskega jezera gospo Alojzijo Pavlin, ženo ravnatelja plačilnega urada iz Celovca.

Vojnokreditni zavod v Celovcu. Finančno ministrstvo je ustanovilo za popravilo škode, povzročene po vojni na južnem ožjem vojnem ozemlju, vojnokreditni zavod s sedežem — v Celovcu. Zavod bo dajal v označeni namen posojila. Svoje delovanje bo zavod raztezal na upravno ozemlje deželnih vlad v Zadru, Trstu, Ljubljani, Celovcu in Inomestu, v kolikor je to upravno ozemlje spadalo v ožje vojno ozemlje. Namen vlade je jasen: Uprava zavoda naj bo v rokah najzagrnjenjših Nemcev, ki bodo seveda poskrbeli, da bo vojnokreditni zavod nekako podružnica „Südmarke“.

Razdelitev sukanca. Trgovska in obrtna zbornica bo po pristojnih zadrugah razdeljevala sukanec (cvirn), ki odpane na Koroško. Dobijo ga samo obrtniki (krojači, modisti, klobučarji, krznarji). Kdor ni član kake pristojne obrtne zadruge, dobi pri najbližnji zadrugi svoj delež, obrne se pa lahko tudi naravnost na trgovsko in obrtno zbornico v Celovcu. Tudi občina lahko zanj pri zadrugi posreduje.

Tatvine. Orožniki v Grabštanju so ovadili Marijo Kržič, ker je 29. dec. ukradla posestniku Francu Vivniku iz Jadovc 6 hranilnih knjižic v vrednosti 5609 K 54 v. — Posestnici Gabrielu Kirschner v Posovu pri Gospi Sveti so neznani tatovi 29. dec. pokradli denarja in raznih reči v vrednosti 1800 K. — G. Peharcu, glavnemu tobačnemu založniku v Celovcu, je bilo na blagovnem kolodvoru v Celovcu ukradenega tobaka v vrednosti 4000 K. Peharc ne trpi nobene škode, ker je bil zavarovan.

Za naš „Mir“. Cenjeni g. urednik! Po pošti pošiljam 10 K za „Mir“, kot prvi dar z željo, da se list poveča in dobi morda tudi samostojno, nedeljsko prilogo. Sedaj, ko gre za biti ali ne biti Slovincem na Koroškem, sedaj, ko se odigravajo odločilne stvari na svetovnem pozorišču, naj se tudi naš edini, slovenski, koroški list poveča, da ne bo zagovarjal v borni podobi naših pravic in zahtev! Vsak naj gleda, da se list razširi, rodoljubi naj ga tudi gmotno podpirajo, vsak radevolje več plača, da bo le večji! Vsaj število Mohorjanov na Koroškem mora doseči! Zato pa na delo vsi, posebno še ve, rodoljubne žene in dekleta! Tudi za vas naj prinaša „Mir“ v novi obliki poseben kotiček, da ga boste raje brale in naročevale. Vi, Slovenci vsi na Koroškem, pa veste, da „Mir“ edini je bil, ki vas je zagovarjal in še bo tudi vnaprej, ki je pisal o vas in vaših dragih, koliko so trpeli, delali in kako so se vojskovali ob času svetovne vojske. V njem se zrcali vse naše versko, narodno, politično, socialno in gospodarsko življenje. Ti, slovenski oče, in ti, morda žalostna mati, tukaj bosta našla zapisana dela svojih junaških sinov, tukaj jim bo postavljen spomenik, ki bo pričal še poznim rodovom o slavnem junaštvu slovenskih Korošcev, potomcem v zgled — vama pa v tolažbo! Za to pa, veliki čas svetovne vojske, naj nas najde tudi velike v delu za veliki „Mir“! Rodoljub z dežele.

Pozdravi z bojišča in voščila za novo leto. Vsem „Mirovim“ naročnikom želim prav srečno novo leto. Bil sem lahko ranjen. Gre nam še dobro, zlasti vina imamo dovolj. Flori Karner. — 25. 12. 1917. Ravno danes imamo priložnost, da vam sporočimo, da smo še med živimi. Zdravi smo in upamo, da so tudi še vsi „Mirovi“ bralci, kar jim k novemu letu prav od srca želimo. Praznike smo obhajali dobro. Vina je dovolj, in tudi „Mir“ nas pridno obiskuje. Franc Thaler, Nužej Kerbič, Franc Filej, korporal. — Želim vam, g. urednik, in vsem prijateljem in prijateljicam srečno novo leto. Božične praznike sem v Tridentu obhajal. V novem letu grem pa v Videm, ker je topleje. Od 20. dec. sem takorekoč „na poročnem potovanju“, samo vožnja je v „gotovih“ vozovih bolj slaba, drugače mi gre dobro. Z Bogom za dom in skorajšnji mir. Miha Sadjak, Skokuz Vlado.

Djekše. (Padel) je 2. decembra 1917 na laškem bojišču Romnikov Silvester Kräuter, priden, miren in vesel mladenič. Častna odlikovanja so dičila njegova junaška prsa. Po vojski bi bil prevzel lepo domače posestvo. Vsi smo se ga veselili, pa Bog ga je prej k sebi poklical.

Spodnji Dravograd. Dne 21. dec. 1917 je umrl na Viču obče spoštovani in splošno priljubljeni posestnik g. Janez Pungaršek. Do leta 1910 je bil župan tukajšnje trške občine. Ko se je tega leta slovenska okoliška občina Ojstrica ločila od trške, je prevzel pri tej županske posle. Vsled rahlega zdravja, deloma pa radi nezdravih razmer, je župansko čast prostovoljno odložil in ostal do svoje smrti samo prvi občinski svetovalec. Bil je tudi rezervni poročnik koroških c. kr. mladostrelcev. S svojim modrim nasvetom in dejansko pomočjo je rad pomagal svojim občanom. Siromakom je bil drugi oče. Umrl je star šele 51 let, dvakrat previden s sv. zakramenti in udan v najsvetejšo voljo božjo. Dragi Janez, počivaj mirno in na svidenje pri Bogu!

Rožek. Umrl je dne 26. dec. 1917 Jožef Arnejc, bivši posestnik pd. Otovčič v Goričah, oče profesorja dr. Ivana Arnejca in nadoficijala Matevža Arnejca na Dunaju. Pogreb je bil v soboto dne 29. dec. 1917 ob 3. uri popoldne. Svetila mu večna luč!

Sele. Kaj takega še naša župnija doslej ni doživela kakor na Andrejevo. Imeli smo ta dan kar 4 pogrebe, treh otrok in enega odraslega. Tekom enega meseca so iz Štinove in Šoštarjeve hiše v Srednjem Kotu odnesli po štiri mrljice. Veliko vzroka imamo klicati: kuge, lakote in vojske reši nas, o Gospod! — Pa ne samo doma, tudi drugod mrjó naši ljudje. Na dan pred Božičem se je v bolnišnici v Trstu poslovil od tega sveta blagi mladenič pd. Jugov Hanzej. Akoravno vsa leta bolehen, je bil vendar potrjen za vojaka, pa se je v vojaški službi navidez utrdil, a pred poldrugim mesecem ga je prijela pljučna in želodčna jetika, kateri je podlegel. Rajnik je bil umetnik-samouk, bil je mizar, urar, postavljal in popravljaval je kmetijske stroje, sploh razumel se je na skoro vsako delo. Bog naj mu bo plačnik za zgledno življenje in tolažnik njegovih domačih!

Sv. Neža pri Velikovu. (Pogreb.) Na Sveti dan zvečer je bil pokopan posestnik Anton Podgorc pd. Mučik pri Sv. Neži. Sicer še trdnega moža je napadel srčni krč in ni mu bilo več pomoči. Spreviden s svetimi zakramenti je v nedeljo zjutraj mirno v Gospodu zaspal. Pokojnik je bil skrben in dober gospodar in je imel svoje lepo posestvo v zelo dobrem gospodarskem stanju. Mrtvaški spreved je vodil brat umrlega, g. msgr. Podgorc, ob asistenci domačega župnika, g. Fr. Treiberja. Pokojnik je bil ud Mohorjeve družbe; otroke je pošiljal k šolskim sestram v Št. Rupert, katerim je bil za njihovo delo iz srca hvaležen. Ko se je vršila gonja zoper Slovence v začetku vojske, so mu vsenemški nasprotniki grozili, ker se je potegoval — za jetnike in so mu dali razumeti, da se ima zahvaliti le „dobroti“ gospoda N., da se ni proti njemu postopalo. N. v m. p.!

Sinčaves. (Božična igra.) Na Sv. večer so vprizorili tu nastanjeni vojaki Slovaki zanimivo božično igro. Vojaki so se oblekli kot pastirji verniki, eden pa se je napravil kot grešnik nevernik: napravili so si jaslice in jih nosili od hiše do hiše. Postavljali so potem jaslice, poklekavali, molili in peli božične svoje pesmi, medtem ko je grešnik delal zgago na vsak način. Groze mu, grajajo ga, zvežejo ga nazadnje in tepejo, dokler se ne poda in moli jaslice z drugimi. Ta prizor se ponavlja v vsaki hiši, kamor pridejo. Kmete je igra silno razveselila, a tudi gospoda na kolodvoru in pri Leitgebu je igralce pozvala, naj pridejo in vsi so dejali, da tako lepega božičnega večera v Sinčivesi še ni bilo. In to je napravil lepi slovaški božični igrokaz. Ali bi ne hotel kdo, kak pesnik morebiti, igro

posloveniti in jo prirediti, da jo znaprej igrajo še naši fantje?

Guštanj. Umrl je 20. t. m. obče spoštovani posestnik Franc Močivnik pd. Kamernik na Navršnikovem vrhu. Rajni je bil skrben gospodar in zaveden Slovenec ter je svoje otroke lepo vzgajal v slovenskem duhu. Kako je bil spoštovan, je pokazal njegov pogreb. Vsakemu so stopile solze v oči, ko so č. g. župnik ob odprtem grobu imeli ganljiv govor ter naštevati njegove dobrote in dobra dela, katera ga bodo spremljala še preko groba. Rajni je bil zvest naročnik lista „Mir“. Kamernikovi družini naše sožalje! Rajnemu sveti večna luč!

Dobrije pri Guštanju. Kakor marsikje tako si je tudi Potočnikov sin Gregor namislil in sezidal lepo in precej veliko kapelno poleg pota. Bil je sam delavec in mojster. Blagoslovili so jo č. g. župnik iz Guštanja. Potočnikova družina je zavedna slovenska družina. Ima naročene liste: „Slovenec“, „Slov. Gospodar“ in „Mir“. Potočnikovi so poslali 3 sine k vojakom. France in Gašper sta že dalj časa na italijanski fronti. Sin Jožef je bil leta 1915 v Galiciji težko ranjen in vsled tega umrl. N. v m. p.

Vogrče (Pogreb.) Dne 20. t. m. smo položili v grob vzor kmeta, vzornega Slovence in katoličana, Breznikovega očeta. Doživeli so lepo starost, 78 let. Preseliti bi se imeli v kratkem k svojemu sinu Štefanu v „Narodni Dom“ v Pliberk, ko so se preselili v večnost. Bili so vedno zaveden Slovenec. Koliko spoštovanja so uživali blizu in daleč, je kazala mnogobrojna udeležba ob pogrebu. Na grobu jim je ob asistenci č. g. Oblaka in domačega župnika govoril ganljivo slovo njihov duhovni sin č. g. župnik J. Miklavič in je povedal marsikaj lepega o njihovem značaju; odlikovala jih je zlasti velika krotkost in ljubeznivost. Takih možev kakor so bili rajni Breznikovi oče, nam Bog daj mnogo na Koroškem, potem blagor slovenskemu narodu!

Kazaze. (Smrt junaka.) Enega za drugim zmanjka, in najboljši ima smrt najrajši. In tako se v tej vojski tudi ni usmilila Riharjevega Lorenca na Metlovi, pridnega, značajnega, vernega, delavnega, občeprikljubljenega, vedno veselega mladeniča, skratka izmed dobrih najboljših enega. Sredi minulega meseca so dobili namreč njegovi sorodniki od č. g. voj. kurata A. Bleidla sledeče žalostno poročilo: „Naznanjam Vam tužno vest, da je Matija Lorenc, rojen l. 1893. na Metlovi, dne 2. grudna 1917 v poljskem lazaretu 808 vsled ranitve ledvic umrl kot junak na polju časti in da je bil na voj. pokopališču v Motta di Livenza, grob št. 66, položen k večnemu počitku. Bog krepi Vas in tolaži! Vojna pošta 440, dne 8. grudna 1917.“ — Riharjevega Lorenca torej ni več med živimi.

Šel je za svojim tik pred vojsko umrlim očetom ter za svojim v in vsled vojske umrlim bratom Petrom, star komaj 24 let. Dne 14. listopada od sovražne krogel zadet, je pisal še 21. listopada domu tole dopisnico: „Predragi moji! Ni mi bilo prej mogoče pisati. Sem bil dne 14. XI. nevarno ranjen skozi hrbet. Nisem mislil, da ostanem pri življenju, a sedaj se že malo boljši počutim. Ako okrevam, pridem mogoče še malo bliže, sedaj sem še zelo daleč od vas. Vsem srčne pozdrave Lorenca. Naslov drugikat. Z Bogom!“ In ti pozdravi in ta „z Bogom!“ je bil zadnji in kmalu potem ga je vzel ljubi Bog k sebi in trpljenje te vojske se mu je spremenilo v večno veselje. Trpel je res mnogo. K vojakom je bil poklican dne 24. vinotoka 1914, bojeval se je za domovino v Galiciji, v Karpatih ter slednjič na italijanski fronti, kjer je bil pridelen vsled svoje nadarjenosti in vsestranske porabljenosti nekemu telefonskemu oddelku, v katerega službi je tudi, prej že dvakrat ranjen, izdihnil svojo dušo. Zadnjič je bil na dopustu lani ob binkoštih. Kako blagih čustev je bil v Gospodu počivajoči, priča tudi to, da je komaj čakal, da pride za stalno domu, da prevzame po svojem bratu vodstvo domačega gospodarstva ter vzgojo bratovih sedaj napol osirotelih treh otročičev. Pa pri Bogu je bilo drugače sklenjeno. Z Jobom zdaj lahko rečemo mesto njega: „Roke Tvoje, o Gospod, so me naredile in me vsega vpodobile na okrog; in tako hitro me pahneš v prepad?“ in „moji dnevi so minuli hitreje, kakor tkalec prereže svoje platno“ ter „usmili se me, Gospod; nič so namreč moji dnevi“. — Dragi naš Lorenca! Spavaj sladko v tuji zemlji, Ti, ki nam ostaneš v verskem, nravnem ter narodnem oziru za vse čase vzor in zgled mladeniča. Tvoje drage zaostale pa tolaži Bog in žalostna Mati Marija!

Kotlje. (Oddaja piščalk.) Oddati smo morali v vojne namene tudi piščali od cerkvenih orgelj. Dali smo že bakreno streho z zvonika in zanj dobili novo iz navadne pločevine (pleha), dali smo tudi vse večje zvonove, ostal je le najmanjši, ki zdaj zapuščen klenka gor v zvoniku. Vedno enako, ob delavnikih in praznikih, ob po-

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 10.000.000.

Rezervni zaklad: K 1.500.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun. Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke, promese k vsem žrebanjem.

grebih in slovesnih cerkvenih sprevodih. Ni razlike, venomer le ista tožba osamele, zapuščene sirote, vedno isti glas: sam sem, sam sem... In zdaj smo dali še piščali od orgelj in oropane orglje se zdaj režijo kot brezzoba stara ženska dol raz kora. Pač se še glasijo, a njihov glas ni več tako svečan, ni več tako poln in mogočen. Domovina mila! Težke so žrtve, ki ti jih polaga na oltar naše dobro, verno ljudstvo. Prelili so za te svojo kri najboljše, in zdaj ti prinašamo še reči, ki so nam vsem tako drage. Kako boš nam vse to povrnila?

Na delo za „Mir“! Novo leto že prihaja. Zavito je v noč in meglo. Ne vemo, kaj nam prinese, le to vemo, da se bojo v njem godile velike reči, da se bo v tem letu mogoče odločila usoda naša. Zato potrebujemo glasnika, ki nam bo vestno poročal o vseh važnih dogodkih ter tudi svetu naznanjal naše boli in zahteve. Ta glasnik bodi nam „Mir“! Zato na delo vsi njegovi čitatelji in prijatelji! Kot apostoli ga širite povsod med ljudstvom; s tem opravljate veliko dobro delo in pomagajte pripravljati našemu slovenskemu narodu pot do boljše bodočnosti. Priporočajte ga povsod svojim sosedom in prijateljem, dajte jim ga brati, in videli boste, da jih zanima. Pošiljajte ga pridno našim vojakom. Naročite ga stariši svojim sinovom, žene svojim možem, sestre svojim bratom, ki so morali od doma braniti domovino našo. On jim bo poročal, kaj se godi doma, on jih bo dramil in podžigal v njihovem srcu narodno zavest. Le berite dopise naših vojakov in mornarjev; iz njih spoznate, s kakšnim veseljem ga sprejemajo, s kakšnim zanimanjem ga čitajo, najraje bi imeli, da bi kar vsak dan prihajal. Pa saj postaja tudi vedno bolj zanimiv. Rodoljub z dežele.

Koroški gospodar.

Ravnilne cene za germ. Centralna komisija za določevanje cen je izpremenila ravnilne cene za prodajo germa nad $\frac{1}{2}$ kg in več takole: Za sveže, zdrave in čiste drože (germ) v množini nad $\frac{1}{2}$ kg a) K 270, če se blago odda v prodajalni, b) K 290, če se blago dostavi na dom, c) K 320 za ozkico prodajalca, če se blago pošlje tja z vozom ali po poslu dostavi na dom. Določbe o prodaji drož po dekah ostanejo v veljavi (sklep od 19. 9. 1917).

Najvišje cene za sadjevec za pridelovalca in trgovca. C. k. deželni predsednik je z dne 13. decembra 1917 št. 33.590 določil sledeči cene za sadjevec: Za že očiščeni (izvreli) sadjevec z alkoholno vsebino najmanj 5—8% pridelovalec ne sme več kakor 50 vinarjev za liter zahtevati od prodajalca najbližje (železniške) postaje. Ako sadjevec ni dalje namenjen kakor leži najbližnja (železniška) postaja, mora stroške prevoza tja trpeti prodajalec in so torej v najvišji ceni računjeni. V razprodaji na drobno t. j. če se ne proda več kakor 566 litrov (= staro vedro), bodisi da prodaja konsumentu pridelovalec ali trgovec, se za liter ne sme več zahtevati ali plačati kakor 80 vin. Ti predpisi stopijo takoj v veljavo in se prestopki kaznujejo po § 19 cesarske naredbe od 24. marca 1917 drž. zak. št. 131, ako ne spadajo pod ostrejšo kazen, od politične okrajne oblasti z zaporom od enega tedna do 6 mesecev. Poleg kazni z zaporom se naloži lahko še denarna globa do 10.000 K. Enaka kazen kakor storilca zadene tistega, ki koga drugega v tak čin zavede ali sodeluje. Kaznuje se lahko tudi tako, da se odvzame za vedno ali začasno obrtna pravica. Tudi se sme odvzeti blago, na katero se kaznivi čin nanaša, neglede na to, ali so last storilca ali ne, ali izkupiček za blago v prid državi.

Zahvala.

Za vse dokaze pristrčnega sočutja, za žalno petje in številno udeležbo ob pogrebu našega nepozabnega očeta, oziroma tasta in brata

Andreja Breznika

izrekamo vsem najpristrčnejšo zahvalo.

Rodbina Breznik
v Pliberku.

Listnica uredništva.

Več dopisnikom: Prepozno došlo, pride na vrsto.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Po Najvišjem naročilu Njeg. c. in kr. Apost. Veličanstva

3. izredna državna loterija za namene vojne oskrbe.

Ta denarna loterija ima 21.146 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobitnik znaša **200.000 kron.**

Žrebanje se vrši javno na Dunaju 21. februarja 1918. Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri c. kr. glavnem ravnateljstvu državnih loterij na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstraße 5 (oddelek za dobrodelne loterije), v skupinah ali posamezno, tudi pisмено ob priloženem znesku. Dalje se dobivajo pri c. kr. loterijskih uradih, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštinih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Od c. kr. glavnega ravnateljstva državnih loterij (oddelek za dobrodelne loterije).

Zenitna ponudba.

Sedaj izven Koroške živeči koroški Slovenec, 36 let star, vdovec z dvema otrokoma, se želi priženiti na večje posestvo v slovenskem delu Koroške.

Reflektiram le na zavedno Slovenko, gospodično ali vdovo brez otrok, v starosti 26 do 35 let, s primerno izobrazbo in premoženjem, kjer bi bila priložnost vpeljati kakšno trgovino ali gostilno, ako še ne obstoja. Resne, ne brezimne ponudbe s sliko, katera se pod jamstvom tajnosti vrne, na upravništvo »Mira« pod šifro »Jugoslovan 1918«.

Želim kupiti

hišo, oziroma kmetijo,
primerno za
mizarstvo.

Naslov pod „Mizar“ na upravništvo „Mira“.

Nadomestilo za sveče, ponočna luč v kozarcu, vsaka množina v zalogi, Razpošilja se na zunaj. Fr. Siebert, trgovina sveč, Celovec, Stauderhaus.

Vino staro in novo,

belo in rdeče, razpošilja

A. Oset, p. Guštanj, Koroško.

Izšel je

VEDEŽ

splošni žepni koledar z notezem za l. 1918.

z vsestransko najzanimivejšo vsebino za vsakega. „VEDEŽ“ je neobhodno potreben svetovalec in vodnik vsakemu brez razlike, tako civilistu kakor vojaku. Zato napravite svojcem vojakom gotovo največje veselje, ako jim pošljete „Vedeža“.

„VEDEŽ“ za leto 1918.

poklanja svojim častitim odjemalcem in naročnikom pregleden in natančen zemljevid italijansko-avstrijskega bojišča, ki sega od naše Ljubljane pa tja do Gardskega jezera ter od koroške meje do konca Istre.

„VEDEŽ“ je odločil tudi 20 krasnih dobitkov, ki bodo izžrebani dne 31. marca 1918; zato je vsak izvod „VEDEŽA“ previden s številko. (Natančnejši popis v „VEDEŽU“.)

Cena v lični vezavi K 1-20.

„VEDEŽ“ se naroča v založni knjigarni

J. STOKA, Trst, ulica Molino piccolo 19.

Kdor jih naroči deset, dobi enajstega povrh.

Da se prihranijo razmeroma previsoki stroški za posamezne izvode po povzetju, naj blagovolijo p. n. naročniki poslati (tudi v poštinih znamkah) poleg cene še 10 vin. za poštino.

Večja naročila se pošiljajo po povzetju.

Preprodajalci dobijo 25% popusta.

500 kron

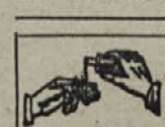

Vam plačam, če moj pokončevavec korenin „Ria-Balsam“ ne odstrani Vaših kurjih ošes, bradavice in trde kože v treh dneh brez bolečin. Cena lončku z zajamčujočim pisemom K 275, 3 lončki K 550, 6 lončkov K 850. — Na stotine zahvalnih in priznanih pisem. — Komény, Kaschau (Kassa) 1, poštni predal 12/597 (Ogrsko).

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monstrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las, ki rdeče, svetle in sive lase in brade za trajno temno porbarva. 1 steklenica s poštnino vred K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. — Povzetje 56 h več. — Naslov za naročila:

Jan. Grolich, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.